

SKLEP SODIŠČA (osmi senat)
z dne 21. junija 2007*

V zadevi C-163/06 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, ki je bila vložena 23. marca 2006,

Republika Finska, ki jo zastopa E. Bygglin, zastopnica, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

pritožnica,

druga stranka v postopku je

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata G. Wilms in P. Aalto, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka v postopku na prvi stopnji,

* Jezik postopka: finščina.

SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi E. Juhász, predsednik senata, J. Malenovský in T. von Danwitz
(poročevalec), sodnika,

generalni pravobranilec: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
sodni tajnik: R. Grass,

po opredelitvi generalnega pravobranilca

sprejema naslednji

Sklep

- 1 Republika Finska s pritožbo zahteva razveljavitev sklepa Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 9. januarja 2006 v zadevi Republika Finska proti Komisiji (T-177/05, neobjavljen v ZOdl., v nadaljevanju: izpodbijani sklep), s katerim je zavrglo kot nedopustno njeno tožbo za razglasitev ničnosti odločbe Komisije Evropskih skupnosti (generalni direktorat za proračun), ki naj bi bila vsebovana v dopisu z dne 28. februarja 2005 in v potrditvenem dopisu z dne 25. aprila 2005 ter s katero naj bi Komisija zavrnila začetek pogajanj z Republiko Finsko glede pogojnega plačila retroaktivnih carin skupaj z zamudnimi obrestmi do dneva plačila teh carin, ki jih Komisija zahteva od Republike Finske v okviru postopka zaradi neizpolnitve obveznosti št. 2003/2180, uvedene na podlagi člena 226 ES.

Pravni okvir

- 2 V členu 6 Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1150/2000 z dne 22. maja 2000 o izvajanju Sklepa št. 94/728/ES, Euratom o sistemu virov lastnih sredstev Skupnosti (UL L 130, str. 1), ki je naveden pod Naslovom II te uredbe „Računi virov lastnih sredstev“, je zahtevano, naj račune lastnih sredstev, ki so razčlenjeni po vrstah sredstev, vodi ministrstvo za finance vsake države članice ali organ, ki ga imenuje posamezna država članica. Ta člen določa postopek za takšno knjiženje in za informacije, preden so posredovane Komisiji.
- 3 V členu 9(1) Uredbe št. 1150/2000, pod Naslovom III: „Dajanje lastnih sredstev na razpolago“, je določeno:

„Po postopku iz člena 10 vsaka država članica lastna sredstva knjiži v dobro računa, ki je v imenu Komisije odprt pri ministrstvu za finance ali organu, ki ga je ta določila.

Račun se vodi brezplačno.“

- 4 V skladu s členom 11 te uredbe „za vsako zamudo pri knjiženju na račun iz člena 9(1) država članica plača obresti po obrestni meri, ki velja na denarnem trgu te države članice za kratkoročne javnofinančne operacije na predpisani datum knjiženja, povečani za dve odstotni točki. Ta obrestna mera se poveča za 0,25 odstotne točke za vsak mesec zamude. Povečana obrestna mera velja za celotno obdobje zamude“.

Dejansko stanje

- 5 Sodišče prve stopnje je dejansko stanje predstavilo v točkah od 1 do 9 izpodbijanega sklepa tako:

- „1. Komisija je 17. oktobra 2003 začela postopek za ugotavljanje kršitev št. 2003/2180 proti Republiki Finski, nato v skladu z določbami člena 226 ES sprejela obrazložen sklep, pri čemer je menila, da država članica s tem, da ni izračunala in Komisiji ni dala na voljo lastnih sredstev, ki bi jih bilo treba odtegniti za uvoze vojaške opreme, opravljene med letoma 1998 in 2002, in ker je zavrnila plačilo s tem povezanih zamudnih obresti, ni izpolnila obveznosti iz prava Skupnosti.

2. Republika Finska je izpodbijala pravno presojo Komisije, s tem da je menila, da je na podlagi člena 296 ES upravičena, da zaradi varovanja njenih bistvenih varnostnih interesov ne posreduje zaupnih informacij v zvezi z uvozom vojaške opreme in, poleg tega, da med obdobjem, ki je predmet postopka za ugotavljanje kršitev, od zadevnih uvozov ne odbije carin.

3. Republika Finska je zato, da bi prekinila kopičenje zamudnih obresti, ki se uporabljajo v okoliščinah, predvidenih s členom 11 Uredbe (ES, Euratom) št. 1150/2000 [...], Komisiji 25. januarja 2005 predlagala, naj začne pogajanja v zvezi s pogojnim plačilom retroaktivnih carin in zamudnih obresti do dneva plačila. Država članica se je v zvezi z možnostjo takšnega pogojnega plačila sklicevala na sodno prakso Sodišča. Izrazila je željo po sklenitvi sporazuma s Komisijo glede zadevnega pogojnega plačila.

4. Komisija je v dopisu evropskega komisarja, ki je zadolžen za proračun, z dne 8. februarja 2005 Republiki Finski navedla, da je mogoče v skladu s sodno prakso Sodišča izvršiti pogojno plačilo, s katerim se zadržijo carine države članice do odločbe Sodišča. Finskim organom je predlagala, naj vzpostavijo stik z generalnim direktoratom (GD) za proračun Komisije zaradi praktičnih načinov plačila.
5. Po telefonskem pogovoru je Komisija v dopisu generalnega direktorja za proračun z dne 28. februarja 2005 (prvi izpodbijani dopis) Republiki Finski pojasnila, da ni legalno upravičena skleniti takšnega sporazuma, ki so ga želeli finski organi ob upoštevanju obveznosti držav članic na področju lastnih sredstev Skupnosti, in da s pogajanjem ni pridobila posebnih pogojev za takšno plačilo, razen posameznih težav pri izračunu, ki pa jih v obravnavanem primeru ne navaja.
6. Generalni direktor za proračun je [...] finskim organom potrdil možnost izvršitve pogojnega plačila v smislu sodne prakse Sodišča. Pojasnil je praktične postopke, v skladu s katerimi bi bilo mogoče izvršiti takšno plačilo, in posledice navedenega plačila glede na sodni postopek.
7. Republika Finska je z dopisom z dne 18. marca 2005 Komisijo opozorila na to, da se spor v postopku za ugotavljanje kršitev nanaša na vprašanje, ali člen 296 ES državi članici dovoljuje, da ne sporoči zaupnih informacij v zvezi z uvozom vojaške opreme in da opusti plačilo s tem povezanih carin ter da je bil izrecni cilj pogojnega plačila prekiniti kopičenje zamudnih obresti, določenih v Uredbi št. 1150/2000.

8. Finski organi so poleg tega poudarili, da je bilo njihovo pogojno plačilo podrejeno dvema pogojema, in sicer, da se Komisija zaveže zadevo prepustiti v odločanje Sodišču in da imajo zagotovilo, da lahko navedeno plačilo izvršijo brez običajnega postopka, kar pomeni, da niso zavezani sporočiti informacij, ki bi ogrozile bistvene varnostne interese države članice.
9. Komisija je z dopisom generalnega direktorja za proračun z dne 25. aprila 2005 (drugi izpodbijani dopis) finskim organom ponovno navedla, da ni uspela pridobiti zahtevanega sporazuma, in je med drugim potrdila besedilo svojega prejšnjega dopisa z dne 28. februarja.“

Tožba pri Sodišču prve stopnje in izpodbijani sklep

- 6 S tožbo, vpisano 11. maja 2005, je finska vlada vložila tožbo, ki je bila povod za sprejetje izpodbijanega sklepa.
- 7 Komisija, ki je vložila ugovor nedopustnosti, je predlagala, naj se tožba razglasi za nično in naj se, podredno, zavrne.
- 8 Republika Finska je od Sodišča prve stopnje zahtevala, naj razglasi tožbo za dopustno in razglasi ničnost odločbe Komisije – ki naj bi bila vsebovana v dopisu z dne 28. februarja 2005 in v dopisu, s katerim je bil potrjen prvi dopis – z dne 25. aprila 2005 (v nadaljevanju skupaj: sporna dopisa), s katero naj bi Komisija

zavrnila začetek pogajanj z Republiko Finsko glede pogojnega plačila retroaktivnih carin skupaj z zamudnimi obrestmi do dneva plačila teh carin, ki jih Komisija zahteva od Republike Finske v okviru postopka zaradi neizpolnitve obveznosti št. 2003/2180, uvedenega na podlagi člena 226 ES.

- 9 Sodišče prve stopnje je z izpodbijanim sklepom, ki je bil izdan v skladu s členom 114 Poslovnika, ne da bi začelo ustni postopek, tožbo zavrglo kot nedopustno.
- 10 Sodišče prve stopnje je razsodilo, da sporna dopisa, naslovljena na Republiko Finsko na stopnji predsodnega postopka glede postopka zaradi neizpolnitve obveznosti, ne vsebujeta odločbe s pravno zavezujočimi učinki, ki bi lahko prizadela interese te države članice.
- 11 V točki 32 izpodbijanega sklepa je navedeno, da zavrnitev začetka pogajanj ne pomeni odločitve, ki posega v položaj države članice. Če bi namreč Komisija imela pooblastilo za sporazum o začetku pogajanj, kot so zadevna v tem sporu, pa vendarle ne bi sama mogla prizadeti pravnega položaja Republike Finske; zgolj sklenitev sporazuma ob koncu takšnega pogajanja, če bi se izkazalo za koristno, bi lahko morebiti imela takšen učinek.
- 12 Sodišče prve stopnje je v točki 33 izpodbijanega sklepa ugotovilo, da Komisiji na področju lastnih sredstev Skupnosti niti določbe Uredbe št. 1150/2000 niti sodna praksa Sodišča ne dajejo pooblastila, da začne pogajanja z državami članicami.

- 13 Sodišče prve stopnje v zvezi s pogojnim plačilom v točki 34 izpodbijanega sklepa spominja, da v skladu s sodno prakso Sodišča značilnost „pogojnosti“ plačila kljub plačilu pomeni potrditev nestrinjanja med državo članico in Komisijo v zvezi z utemeljitvami dolga, ki ga zahteva ta institucija.
- 14 Dalje v točkah 35 in 36 tega sklepa ugotavlja, da Komisija s tem, da ni zavrnila pogojnega plačila carin Republike Finske, ki so predmet postopka za ugotavljanje kršitev, nasprotno, ni navedla možnosti, ki je bila odprta za finske organe, da lahko opravijo takšno plačilo v skladu s sodno prakso Sodišča. Komisija naj bi navedla, da zadostuje, da finski organi izračunajo neplačane carine in nakažejo ustrezne zneske, kar je enako plačilu glavnega zneska, na njen bančni račun lastnih sredstev, na podlagi česar bo potem ona izračunala zamudne obresti med trenutkom, ko bi ji zadevne carine morale biti dane na razpolago (informacija, ki jo sporoči država članica), in dnevom dejanskega plačila. V primeru, da bi bilo Republiki Finski v zadevi v zvezi z neizpolnitvijo obveznosti, o kateri odloča Sodišče, ugodeno, bi Komisija povrnila pogojno plačane zneske.
- 15 V točkah od 37 do 40 izpodbijanega sklepa je Sodišče prve stopnje zavrnilo dva „pogoja“, ki ju je izpostavila finska vlada v zvezi s pogojnim plačilom, ki sta dolžnost Komisije, da vloži tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti pri Sodišču, in oprostitev obveznosti posredovanja zaupnih informacij. Pooblastilo za odločanje, ki ga ima namreč Komisija v zvezi z možnostjo vložitve tožbe pri Sodišču, naj bi izključevalo pravico kogarkoli, da zahteva sprejetje stališča v določenem smislu. Komisija ni zahtevala, naj se glede pogojnega plačila posredujejo zaupne informacije, s katerimi bi bili ogroženi bistveni varnostni interesi države članice.

- ¹⁶ Sodišče prve stopnje je zato sklenilo, da v teh okoliščinah sporna dopisa nimata značilnosti odločbe v smislu člena 230 ES in zato ne moreta biti predmet zahteve za razglasitev ničnosti; ničnostno tožbo je posledično treba zavreči kot nedopustno.

Predlogi strank

- ¹⁷ Republika Finska Sodišču predlaga, naj:

- razveljavi izpodbijani sklep,
- razglasi za dopustno tožbo, ki jo je vložila Republika Finska na podlagi člena 230 ES,
- zadevo vrne v odločanje Sodišču prve stopnje, da to odloči o temelju, in naj Komisiji tudi naloži, naj Republiki Finski povrne stroške, ki so nastali v okviru pritožbenega postopka.

- ¹⁸ Komisija Sodišču predlaga, naj:

- tožbo v preostalem zavrne kot neutemeljeno,

— Republiki Finski naloži plačilo stroškov.

Pritožba

- ¹⁹ Na podlagi člena 119 svojega Poslovnika lahko Sodišče na podlagi poročila sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca kadarkoli z obrazloženim sklepom pritožbo v celoti ali delno zavrne ali zavrže brez začetka ustnega postopka, če je pritožba v celoti ali deloma očitno nedopustna ali očitno neutemeljena.
- ²⁰ V podporo predlogom za razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa finska vlada navaja en sam pritožbeni razlog, ki je razdeljen na štiri dele. Ta pritožbeni razlog se nanaša na napačno uporabo prava, ki temelji na dejstvu, da Sodišče prve stopnje spornima dopisoma ni priznalo značilnosti odločbe, zoper katero je mogoče vložiti tožbo na podlagi člena 230 ES.
- ²¹ Komisija ugotavlja, da sta bila sporna dopisa zgolj preprosti pismi o obvestilu, v katerih je bil izpostavljen vidik, v obravnavanem primeru vidik Komisije, pri čemer po mnenju Komisije noben izmed njiju ni prizadel interesov Republike Finske niti spremenil pravnega položaja glede na položaj, ki ga je ta imela pred njunim prejetjem. Ker Republika Finska ni dokazala, da je napačno uporabilo pravo, posledično meni, da je Sodišče prve stopnje pravilno uporabilo pravo Skupnosti.

Drugi in tretji del pritožbenega razloga: nepravilni presoji nepristojnosti Komisije in pravno nezavezujočega učinka spornih dopisov

Trditve finske vlade

- 22 Finska vlada nasprotuje ugotovitvi Sodišča prve stopnje v točkah od 28 do 36 izpodbijanega sklepa zaradi nepristojnosti Komisije za začetek pogajanj z državami članicami in zaradi neobstoja nujnosti teh pogajanj.
- 23 Meni, da možnosti pogojnega plačila v okviru postopka za ugotavljanje kršitev ni mogoče presojati na podlagi Uredbe št. 1150/2000, saj ta ne vsebuje določb v zvezi s postopki glede plačil, ki so drugačna od tistih, ki se nanašajo na dajanje lastnih sredstev na razpolago Skupnosti.
- 24 Pravo Skupnosti naj ne bi določilo sistema, v okviru katerega bi bilo mogoče izvršiti pogojno plačilo tako, da bi bile zagotovljene pravice države članice. V zvezi s tem finska vlada ugotavlja, da ni jasno navedeno sredstvo, s katerim si lahko država članica zagotovi, da bo Komisija začela postopek pri Sodišču, ko so enkrat plačana sredstva skupaj z zamudnimi obrestmi, niti to, na kakšen način je treba ukrepati, če Komisija opusti vložitev tožbe, in pravo Skupnosti ne predvideva zagotovila, da bo ta država članica prejela povračilo svojega pogojnega plačila.

- 25 Finska vlada meni, med drugim v okviru tretjega dela pritožbenega razloga, da so ugotovitve Sodišča prve stopnje v točkah 35 in 36 izpodbijanega sklepa in v točki 42 njegovega sklepa, da sta sporna dopisa brez zavezujočega pravnega učinka zato, ker Komisija pogojnega plačila ni zavrnila.
- 26 V teh okoliščinah finska vlada meni, da bi se država članica s Komisijo morala dogovoriti glede postopkov pogojnega plačila in da je za izvršitev tega nujno začeti pogajanja zaradi sklenitve sporazuma glede navedenega pogojnega plačila. To naj bi izhajalo iz načela lojalnega sodelovanja, ki je določeno v členu 10 ES, in iz načela pravne varnosti.

Presoja Sodišča

- 27 Uvodoma je treba ugotoviti, da je treba drugi in tretji del tožbenega razloga obravnavati skupaj. Zato da bi bilo namreč mogoče dokazati, da zavrnitev začetka pogajanj glede pogojnega plačila pomeni izpodbojni akt v smislu člena 230 ES, se ta dela v bistvu nanašata na pristojnost Komisije, da začne takšna pogajanja, in na njihovo nujnost.
- 28 Prvič, treba je ugotoviti, da je kršitev v zvezi z neupoštevnostjo Uredbe št. 1150/2000 brez učinka. Če je ta namreč upoštevna, ker se nanaša na ureditev sistema lastnih sredstev Skupnosti, pa nasprotno, ne predvideva določb v zvezi s pogajanjem, kot jih zahteva finska vlada. Iz drugega stavka dvajsete uvodne izjave Uredbe št. 1150/2000 izhaja, da „mora [Komisija] svoja pooblastila izvajati v skladu s to uredbo“.

- 29 Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da navedena uredba Komisije ne pooblašča, da začne kakršnakoli pogajanja z državami članicami.
- 30 Drugič je treba navesti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso, na katero se je sklicevalo Sodišče v točki 33 izpodbijanega sklepa, obstaja nerazdružljiva zveza med obveznostjo določitve lastnih sredstev Skupnosti, obveznostjo njihovega knjiženja na račun Komisije v predpisanem roku in tudi obveznostjo plačila zamudnih obresti (glej prav tako sodbo z dne 15. novembra 2005 v zadevi Komisija proti Dansk, C-392/02, ZOdl., str. I-9811, točka 67). Nerazdružljivost te zveze pa Komisiji tudi ne dovoljuje začetka posebnih pogajanj o enem izmed teh elementov.
- 31 V skladu s tem razumevanjem je Sodišče ugotovilo, da se zamudne obresti na podlagi člena 11 Uredbe Sveta (EGS, Euratom) št. 1552/89 z dne 29. maja 1989 o izvajanju Sklepa št. 88/736/EGS, Euratom o sistemu virov lastnih sredstev Skupnosti, ki je določba, ki jo je prevzela Uredba št. 1150/2000 (glej sodbo z dne 12. junija 2003 v zadevi Komisija proti Italiji, C-363/00, Recueil, str. I-5767, točka 23), zahtevajo ne glede na razlog, zaradi katerega so bila ta sredstva z zamudo nakazana na račun Komisije (glej zlasti sodbo z dne 16. maja 1991 v zadevi Komisija proti Nizozemski, C-96/89, Recueil, str. I-2461, točka 38, zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Italiji, točka 44, in z dne 14. aprila 2005 v zadevi Komisija proti Nizozemski, C-460/01, ZOdl., str. I-2613, točka 91).
- 32 Komisija tako lahko zgolj obvesti finsko vlado o tem, da na podlagi zakonodaje Skupnosti in sodne prakse Sodišča nima pooblastila za pogajanje o pogojih in postopkih plačila lastnih sredstev. Iz tega izhaja, da sporna dopisa kot zgolj obvestilna akta, ki se omejujeta na obrazložitev pravnega stanja v zvezi s pogojnim plačilom, ne prizadane interesov Republike Finske niti ne spreminjata njenega pravnega položaja glede na njen položaj pred prejemom teh dopisov.

- 33 V zvezi s tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti je treba navesti, da bi Komisija po postopku zaradi ugotavljanja kršitve, ki je naveden v točki 8 tega sklepa in v katerega je uvrščeno vprašanje začetka pogajanj o pogojnem plačilu, morala uporabiti pravna pravila, ki so veljala v trenutku, ko sta bila posredovana sporna dopisa (glej v zvezi s tem sodbe z dne 1. julija 2004 v zadevi Tsapalos in Diamantakis, C-361/02 in C-362/02, ZOdl., str. I-6405, točka 19, in z dne 9. marca 2006 v zadevi Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, ZOdl., str. I-2263, točka 19). Zato ta presoja ne bo prizadeta s sodbo Sodišča, s katero se zaključi ta tožba zaradi neizpolnitve obveznosti in ki je, posledično, izrečena šele po posredovanju teh dopisov.
- 34 Finska vlada meni, da načelo lojalnega sodelovanja v povezavi z načelom pravne varnosti zahteva, naj Komisija začne pogajanja. Iz tega po mnenju iste vlade izhaja, da so z zavrnitvijo začetka takšnih pogajanj, ki je vsebovana v spornih dopisih, prizadeti interesi Republike Finske v smislu sodne prakse Sodišča (glej sodbo z dne 22. junija 2000 v zadevi Nizozemska proti Komisiji, C-147/96, Recueil, str. I-4723, točka 25, in navedena sodna praksa, in z dne 9. decembra 2004 v zadevi Komisija proti Grencore, C-123/03 P, ZOdl., str. I-11647, točka 44). Zato te trditve ni mogoče sprejeti.
- 35 Res je, da iz sodne prakse izhaja, da Komisija državi članici ne more odreči dobrote pogojnega plačila (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo z dne 16. maja 1991, Komisija proti Nizozemski, točka 17, in sodbo z dne 12. septembra 2000 v zadevi Komisija proti Združenemu kraljestvu, C-359/97, Recueil, str. I-6355, točka 31). Vendar pa je priznanje takšne dobrote podrejeno pravilom Skupnosti, ki urejajo pogojno plačilo. Tako pravo Skupnosti Komisije ne zavezuje k sklenitvi sporazuma z zadevno državo članico, s katerim bi prenehale že obstoječe obveznosti Skupnosti v korist države članice. Ureditev lastnih virov nasprotuje možnosti pogajanja o pogojih in postopkih plačila. V zvezi s tem je Sodišče med drugim poudarilo pomembnost hitrega in učinkovitega dajanja lastnih sredstev na razpolago Skupnosti (sodba z dne 5. oktobra 2006 v zadevi Komisija proti Belgiji, C-378/03, ZOdl., str. I-9805, točka 48, in navedena sodna praksa).

- 36 Iz tega izhaja, da načeli lojalnega sodelovanja in pravne varnosti Republiki Finski ne zagotavljata pravice, da se zaradi tega začnejo pogajanja.
- 37 Iz vseh prej navedenih upoštevanj izhaja, da sta drugi in tretji del pritožbenega razloga brez učinka in da ju je treba zavrniti kot očitno neutemeljena.

Prvi del pritožbenega razloga: nepravilna presoja zavrnitve pogajanj

Trditve finske vlade

- 38 Finska vlada meni, da je upoštevanje Sodišča prve stopnje v točki 32 izpodbijanega sklepa, da zavrnitev zahteve za začetek pogajanj ne pomeni odločbe, ki posega v položaj države članice. Zgolj sklenitev sporazuma na koncu pogajanj bi lahko bila takšen akt, ki posega v položaj.
- 39 Po mnenju te vlade namreč niti enega sporazuma ni mogoče skleniti ob zaključku pogajanj, če ta niso bila vsaj začeta. Komisija naj bi s tem, da ni začela pogajanja, kršila člen 10 ES, in tako Republiki Finski odvzela možnost pogojnega plačila v smislu sodne prakse Sodišča (zgoraj navedeni sodbi z dne 16. maja 1991, Komisija

proti Nizozemski, točka 17, in Komisija proti Združenemu kraljestvu, točka 31). Zadevna odločba naj torej ne bi posegla v položaj Republike Finske.

Presoja Sodišča

- ⁴⁰ Uvodoma je treba opozoriti, kot je to naredilo Sodišče prve stopnje v točki 30 izpodbijanega sklepa, da v skladu z ustaljeno sodno prakso pomenijo akte ali odločbe, ki bi lahko bile predmet ničnostne tožbe v smislu člena 230 ES, zgolj ukrepi, ki imajo obvezne pravne učinke, s katerimi so lahko prizadeti interesi tožeče stranke, s tem da bistveno spreminjajo njen pravni položaj (glej zgoraj navedeni sodbi Nizozemska proti Komisiji, točka 25, in Komisija proti Greencore, točka 44).
- ⁴¹ Sodišče prve stopnje ni nepravilno ugotovilo, da začetek pogajanj, zavrnitev v spornih dopisih, ne pomeni odločbe, ki posega v položaj države članice. Gotovo, kot je trdila finska vlada, je začetek pogajanj nujen pogoj za dosego morebitnega sporazuma. Ker pa začetek pogajanj še ne zagotavlja, da se bodo pogajanja končala z izidom, so lahko zgolj z izidom prizadeti interesi Republike Finske. Vprašanje izida se zato ne bo postavilo toliko zaradi nepristojnosti Komisije za sklenitev sporazuma s takšnim izidom kot zaradi začetka pogajanj v ta namen.
- ⁴² Zato je treba ugotoviti, da tudi s prvim delom pritožbenega razloga Republike Finske ni mogoče dokazati, da sta sporna dopisa odločbi v smislu sodne prakse Sodišča. Ta del je zato neupoštevten in ga je zato treba zavrniti kot očitno neutemeljenega.

Četrty del pritožbenega razloga: nepravilna analiza dveh pogojev za pogojno plačilo

Trditve finske vlade

- 43 Finska vlada kritizira analizo dveh pogojev Sodišča prve stopnje iz točk od 37 do 41 izpodbijanega sklepa, ki ju je Republika Finska izpostavila zaradi pogojnega plačila, kot sta obveznosti Komisije, da vloži tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti pri Sodišču in da to državo članico oprosti obveznosti posredovanja zaupnih informacij, ki bi ogrozile njene bistvene varnostne interese, ki pa jima po mnenju Sodišča prve stopnje ni mogoče podrediti sklenitve sporazuma.

Presoja Sodišča

- 44 Ugotovitve Sodišča prve stopnje v točkah 39 in 40 izpodbijanega sklepa pravilno kažejo, da finska vlada ne more zahtevati, naj se zadevno plačilo opravi pod pogojem, da se Komisija zaveže vložiti tožbo pri Sodišču in da se plačilo opravi, ne da bi Komisija zahtevala informacije, predvidene v členu 6 Uredbe št. 1150/2000.
- 45 Niti morebitna obveznost Komisije, da vloži tožbo zaradi neizpolnitve obveznosti pri Sodišču, niti obveznost, da ne zahteva domnevno zaupnih informacij, določenih z Uredbo št. 1150/2000, ne zajemata obveznosti pogajanja za plačilo, ki je podrejeno takšnim pogojem. Zgolj ob predpostavki, da jih je Komisija zavezana upoštevati, te ne zavezujejo, na kar je bilo opozorjeno v točki 35 tega sklepa, da začne predlagana pogajanja.

- 46 Posledično ne bodo s spornima dopisoma – niti z zavrnitvijo pogajanja za plačilo s strani Komisije pod pogojem, da vloži tožbo pri Sodišču, niti z njeno zavrnitvijo, da bi se strinjala z neposredovanjem informacij, predvidenih v Uredbi št. 1150/2000 – prizadeti interesi Republike Finske, saj ne spreminjata bistveno njenega pravnega položaja. Zato ju ni mogoče obravnavati kot odločbi, ki bi lahko bili predmet ničnostne tožbe. Sodišče prve stopnje je torej v točki 37 izpodbijanega sklepa pravilno ugotovilo, da sklenitev sporazuma ni odvisna niti od enega izmed teh „pogojev“.
- 47 Zato je četrti del pritožbenega razloga tudi brez učinka in ga je treba zavrniti kot očitno neutemeljenega.
- 48 Iz celote upoštevanj izhaja očitna neutemeljenost vseh delov pritožbenega razloga.

Stroški

- 49 V skladu s členom 69(2) Poslovnika, ki velja za pritožbeni postopek na podlagi člena 118 tega poslovnika, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Komisija je predlagala, naj se Republiki Finski naloži plačilo stroškov, in ker ta s predlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (osmi senat) sklenilo:

- 1. Pritožba se zavrne.**
- 2. Republiki Finski se naloži plačilo stroškov.**

Podpisi